

doua Venire. Istoria este teatrul în care se joacă mântuirea lumii, lucrare universală și permanentă care angajează toate aspectele vieții umane pe calea mântuirii, încât și sufletele, și ființele și orânduirile sociale să crească în desăvârșire, conform harului și voii lui Dumnezeu, iar aceasta nu la modul gratuit, ci în confruntarea cu

puterile întunericului, făcând lumea vrednică de a-L primi pe Hristos. Nu este verosimilă și nici convingătoare o împărăție a lui Dumnezeu care ar lucra numai asupra conștiințelor, dar ar fi indiferentă la orânduirile politico-sociale ori la fenomenele cultural-științifice ale omenirii.

Sursa: **Ioan Ianolide**, *Deținutul profet*, Editura Bonifaciu, Bacău, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 28 mai	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Sfânta Treime</i>
Sâmbătă 2 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 3 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → <i>Duminica întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)</i>

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

Cea mai mare pedeapsă, pentru om, este ca Dumnezeu să-l lase în voia sa proprie.

— Starețul Sofronie de la Essex

Nr. 253 / 27 mai 2018

IOAN IANOLIDE

1919-1986

MĂRTURISITOR ÎN TEMNIȚELE
COMUNISTE

CREȘTINĂTATEA

Omul a fost creat liber, asemeni lui Dumnezeu, și atâta vreme cât și-a păstrat libertatea în bine, el a trăit iluminat de Dumnezeu, plin de cunoștință și de neprihănire, în Rai. Prin păcat, oamenii au intrat în zona libertăților dramatice dintre bine și rău. Starea harică a dispărut din oameni, dar le-a rămas credința și nostalgia paradisului pierdut. Răul a luat forme tot mai ample și tot mai puternice, încât oamenii au pierdut contactul cu Dumnezeu. În dragostea Lui de oameni, Dumnezeu S-a revelat în poporul evreu, alegându-l să primească pe Hristos, Cel ce va fi Mântuitorul lumii.

Hristos a dat creștinătății învățătura Sa, Duhul Sfânt și Însuși Trupul Său tainic, încât ea este sfântă prin El, este desăvârșită prin El și este veșnică prin El. Hristos lucrează în lume prin creștinătate.

El vine mereu în lume prin creștinătate. El biruie păcatul și răul din lume prin creștinătate. Tot ce este sfânt în lume este lucrarea Duhului Sfânt din creștinătate. Ținta creștinătății este Împărăția lui Dumnezeu și frumusețea ei trezește la viață toate generațiile lumii.

Spiritualitatea creștină conduce lumea, o înnoiește și o desăvârșește, atât sub aspect spiritual, cât și material. Creștinătatea dispune de harul nesecat al Duhului Sfânt, care îi dă putere nebiruită, încât nimeni nu o va putea sfărâma. Încercările satanice de a imita creștinătatea sunt sortite eșecului prin simplul fapt că nu sunt de ordin divin și nici nu năzuiesc spre Împărăția lui Dumnezeu.

Răul în lume nu va veni numai prin forma antihristică, ci și prin forma hristoșilor mincinoși, adică acei creștini care nu vor fi autentici reprezentanți ai spiritualității creștine. Creștinătatea are datoria să lupte și să învingă puterile răului, sub toate formele în care o atacă. Creștinătatea se va regenera prin Hristos chiar și din cele mai grele erori căci, omenește vorbind, misiunea creștinătății trece prin epoci de criză și prin dezastre apocaliptice, deoarece așa se dovedește măreția oamenilor care cred în Dumnezeu. Biruința lui

Hristos este certitudine. El nu poate fi învins. Nici creștinătatea nu poate fi învinsă. Creștinătatea rămâne o taină în mijlocul lumii, prin care lucrează Însuși Hristos. Creștinătatea triumfă fără a aborda un spirit triumfalist, căci în acest veac ea rămâne mereu slujitoare, și nu se poate odihni decât când lumea va fi fost pregătită, atât spiritual cât și material, de a avea Împărat pe Hristos, moment care echivalează cu transfigurarea lumii. Atunci va fi o lume nouă și un cer nou, va fi o lume care va ști să facă tot binele după voia lui Dumnezeu. Creștinătatea trebuie să fie în acest veac o imagine a acestei lumi cerești desăvârșite, căci numai așa își poate juca rolul de mântuitoare a lumii. Creștinătatea trebuie să fie asemenea lui Hristos, ca prin El, cu El și în El să mântuiască lumea.

În primul rând e nevoie de credință, ba încă nebuie în credință – și nu o credință ignorantă, ci o credință lucidă a adâncii înțelegeri a misiunii oamenilor pe pământ. În al doilea rând e nevoie de dragoste, care să mobilizeze deplin și definitiv pe oameni în elanul sfânt al mântuirii lumii. În al treilea rând e nevoie de nădejde, care angajează creștinătatea în idealul măreț al împărăției cerești, iar cerurile se zidesc acum, în materie,

spiritualizând materia, desăvârșind lumea, transfigurând firea, restaurând natura.

Opera de mântuire nu este o problemă unilaterală a lumii, ci o problemă integrală. Credința creștină antrenează și lucrează prin toți factorii de cultură, creând spiritualitatea ce va mântui lumea. Ordinea naturală a lumii va fi spiritualizată și lumea se va orândui pe criterii morale. Materia, omul, familia, neamul, omenirea, toate vor fi înduhovnicite și vor participa la ordinea divină a lumii.

Biserica are rol sfânt în lume, căci prin ea se păstrează și se perpetuează prezența tainică a lui Hristos, lucrarea Sfântului Duh, cât și învățătura autentică. Deci Biserica dispune de harul dumnezeiesc care poate curăța, ilumina și desăvârși lumea. Fără Biserică nu este posibilă mântuirea.

Creștinătatea ar fi deci Biserica luptătoare, în care poporul are cuvântul greu al concretizării istorice a credinței. În acest scop este necesară o elită harică, o elită slujitoare, atât clericală cât și laică, elită care să gândească și să desfășoare lucrările necesare mântuirii lumii. Creștinătatea trebuie să rămână fidelă lui Hristos, altfel nu își mai îndeplinește misiunea de mântuire a lumii. Toată

frumusețea spiritualității creștine este în funcție de vrednicia creștinătății. Creștinătatea nu se slujește pe sine, ci pe oameni. Slujirea nu se rezumă la rituri și oficiali, ci e trăire, e lucrare, e faptă, e viață, e istorie, e concretizare.

Lumea își așteaptă Mântuitorul. Lumea își așteaptă Împăratul. Creștinătatea face din mântuire un mod de a împărăți, și din împărăție un mod de a sluji, deci își asumă rolul de iconom al Împărăției lui Dumnezeu. Deși pare abstractă, credința e concretă. Deși pare imposibilă, credința e reală. Deși pare grea, credința e ușoară. Deși pare oarbă, credința e lumină. Deși are origini divine, credința se plinește prin oameni. Deși are o eshatologie transcendentă, credința se plinește pe pământ, în prezentul istoric.

Creștinătatea nu se poate identifica cu împărățiile din lume decât în măsura în care ele se identifică cu Hristos, atât în spiritualitatea lor cât și în istoricitatea lor. Împărăția lui Dumnezeu își arată forma ei desăvârșită în viața lui Iisus, dar ea se continuă prin Duhul Sfânt, care este și împărăția tainică a lui Hristos cel rămas în istorie și care are menirea să umple veacul și să pregătească lumea pentru cea de-a